Karen Schulze 279 - 675 - 700

Nåde og fred fra Gud vor Fader og Vor Herre Jesus Kristus være med os alle.Am.

Vi skal tage afsked med et gammelt menneske i dag - med Karen Schulze. For man er gammel, når man er 82. Men alligevel virker det stærkt, når det sker, at de gamle dør for os ----især når det er den sidste af et forældrepar. For da bliver ensomheden en smule større - der er ikke mere et sted at være barn, for det er jo trods alt, det man er, når man står over for sine forældre, hvor gamle og afhængige de end er blevet af os andre. De er et stykke tryghed for os.

Og tryghed var det frem for alt, der var omkring Karen Schulze, såvidt jeg har forstået det. Måske denne tryghed, som man kan finde hos mennesker, der har erkendt, hvad der er virkelig væsentligt, og hvad der ikke er det.

Her tænker jeg på det indtryk, det må have gjort på et barn, at far måtte af sted i krig, som hendes far måtte det som så mange andre sønderjyder. Og at hun derfor som niårig fik et alt for stort ansvar overdraget. Men måske frem for alt dettte, at far kom levende hjem fra krigen, og trods svækket helbred dog levede mange år endnu, mens så mange andre blev ude på vanviddets slagmarker. Føj så dertil, at hun som ung fik tuberkulose, og egentlig var opgivet af lægerne, men fik livet igen. Det giver et menenske en egen taknemmelighed og en egen styrke, som jeg tror, har været hendes.

Hun var meget glad for årene her i Bramming. Kiosken på stationen var hendes liv sammen med hjemmet. Begge dele kunne jeres forældredele, og det siger noget om trofasthed og stabilitet, at de havde kiosken i 29 år. Læg dertil, at hjemmet var i Elmegade, hvor der til denne dag har været et stærkt sammenhold naboerne imellem, så får man billedet af et liv, der har været levet i det stille - måske I engang imellem synes for stille og beskedent - men dog stærk og ægte i al sin mildhed. Så stærkt, at I må føle sorg og savn, også fordi bånene jer imellem blev ved med at tætte, så tætte som I nu hver for sig havde tid og kræfter dertil.

i har valgt nogle af vor kirkes bedste salmer til i dag. Salmer, der siger noget om, at vor kirke er på livets side. - Det er mærkeligt at sige sådan på en dag, hvor man står ved en kiste, men det er jo livet og livets rigdom og gave, vi opdager, når vi kommer til kirke.

Vi samles ikke i jammer og klage - jo, sorg og klage har sin plads, men alligevel er det glæden over livet og livets under, der kommer først. Det ved I,- Det har i vist ved at vælge Se nu stiger solen som sidste salme. Den salme, der vidner om, hvilken glæde en morgen kan være - en morgen når solen står op over et dansk fjordlandskab: Hvilken salig jubel, skønt alt er tyst- lyset stander stille på verdens kyst.

Men ikke overfladiskhedens jubel, den jubel som kun kan være til stede, når de

følgende ord tages med - der hvor sangen synges af fulde drag og takken lyder:
At morgnen mig end er sød, at mig dagen fryder, trods synd og død.
Det er dette "trods", der gør at dette - kirken er stedet, hvor vi kan tage afsked. At vi ikke kun ser mørket - døden, men ser igennem det. Ser igennem det, fordi vi er med i det fællesskab, som blev skabtden dag, vi blev døbte til at være med i kristi fællesskab - fællesskabet, som rækker ud over død og grav. Så ensomheden aldrig er total, men sprængt af troen og tilliden - troen og tilliden til Gud.
Sagt med ord som mange mennesker kan udenad, men som har det over sig, at de kan siges igen og igen - slides på som på få:
Lad mig ikkun drage ad natmørkt hav - lad mig ikkun stævne imod min grav - livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn - ud hans hånd mig river af dødens garn.
Da gives livet pånyt. I denne tro - denne tillid: Se da stiger solen af hav pånyt - alle dødens skygger for evigt fly - O for sejr jubel for salig lyst- lyset stander stille på livets kyst.
Thi siger Paulus: Jeg er vis på at intet, hverken død eller liv - eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller det høje - det dybe skal kunne skille os fra Guds kærlighed i kristus Jesus.
Og med tak for hvad et menneske har levet, været og givet siger vi
Guds fred være med Karen Schulze.
Guds fred være med os alle. Amen.

Paul Hansen.